Tarzan Tallinnas laulupidul

Tallinnas,
F. Weber'i kirjastus
1923

Ei unusta!

Mälestusraamat.

Toimetanud Mesike Ploompuu.

400 lehekülge. Hind 300 m.

Kümme aastat juba ei ole Eestis ühtegi suuremat raamatut nii ilusa paberi peale trükitud, niisama wähe on hoolitsetud ilusa köite eest. Nüüd on trükist ilmunud 400 kirjanduse pärlit, mida noor kirjandusloo üliõpilane kaheaastase õpetöö kestes kirjandusest ilusamat ja maitsewamat on kogunud. Kogu on mõeldud mälesraamatuks, nagu neid noored omale armastawad soetada. Raamat on jaotatud aasta, kuude ja päewade järgi.

Iga kuu ja iga päewa kohta on püütud leida üks kirjandusline kalliskiwi, peaasjalikult Eesti kirjandusest, aga ei puudu ka maailmas tuntawamad suurwaimud. Igal leheküljel leidub tarwiline ruum mälestuse jaoks, nagu neid noortel wiisiks on üksteisele kirjutada.

Kogu ei ole ühekülgne, waid on tähele pandud elu igasuguseid woolusid, sest kõigekülgne elu on täielik elu ja kõigekülgne ilu, täielik ilu. Kogu on tehtud, et oleks midagi anda noortele, kes täieealiseks saamise ehk muu tähtpäewa puhul.

Wälimuselt tuletab raamat meele üht endist sellesarnast, mis oli Saksamaal trükitud ja kandis nime „Ära unusta mind". Eesti trüki- ja paberitööstus on nüüd nähtawasti edenenud ja ei tarwitse meil niisuguseid iluasju enam wäljamaalt tellida.

Nii paksu raamatu hind paremal paberil ei ole kalliks arwata, waid 300 marga eest wõib teda müügile saata ükski selles lootuses, et tuhandete kaupa läheb noorte sekka — nende elu tähtsamaid punkte ilustades ja elustades, süütitades ja soojendades waimusädemete waral, mis kogusse Eesti ja ilmakirjandusest on koondatud.

Tarzan Tallinnas laulupidul

Sõnasõnalt Tarzani enese jutustuse järele

Periskop

Tallinnas,
F. Weber'i kirjastus
1923

Sisu:

A.-S. „Ühiselu" trükk, Tallinnas, Pikk uul. nr. 42.

1. Tarzani Tallinna jõudmine.

Kui ahwide Tarzan Tsunglis seda teada sai, et Tallinnas üle eestimaaline laulupidu ära peetakse, millest kümnedtuhanded tegelased ja sajadtuhanded kuulajad osa wõtawad, nende hulgas ka pea igast ilmakaarest wäljamaalased, siis otsustas ka tema sellest suurest mürglist osa wõtta.

Mõeldud ja tehtud, ning Tarzan asus ahwi kiirusega Tsunglist mööda sõitwa auriku peale, mis parajasti terwe laewa laadungi naiste näowärwi ja puudriga Tallinna poole teel oli.

Ilma miski wahejuhtumiseta jõudis Tarzan õnnelikult mõni päew enne laulupidu otsaga Tallinna.

Merel oli ta sama laewa peal ühe madruse käest, kes eestlane oli, Eesti keele selgeks õppinud, olgu küll, et mitte Aawiku sõnastiku järele, ehk Siuru stiilis, aga ta lootis sellega läbi saawat. Mõistis ta ju warem kõik looma ja inimeste keeled, miks ei pidanud ta siis ka Eesti omaga hakkama saama.

Sadamale lähenedes tundis Tarzani peenikene nina juba kaugelt kanget Wene ja Juudi lõhna. Kui ta weel tollimajas ametnikka, niisama ka palju wäljaspool wiibiwaid, isegi sõjawäelasi Wene keelt kuulis rääkiwat, siis ehmatas ta ja arwas, et on kogemata kuhugi Nõukogude sadamalinna sattunud. Seda arwamist aitas weel kinnitada see, et ta wäljas woorimehi pikkades Wene kuubedes nägi.

Et aga ümberpööramine kohe wõimata oli, siis hõikas ta lähemal seiswat woorimeest ja käskis end sarnasesse hotelli sõidutada, kus waiksem elada oleks.

„Tean, tean", ütles woorimees ning andis hobusele piitsa.

„Miks teie neid wanu Wene kuubesid weel kannate", küsis Tarzan, woorimehega juttu alates.

„Ei ole nii kerge wanast lahti saada; pealegi weel, kui see Wene oma on! Näe, Peetre ausamba wastu oli suurem sõda, kui enamlaste wastu. Ausamba wiisid küll

ära, aga Peetre waimu mitte. Niisama on ka woorimeeste kuubedega. Tegid ülikonna walmis, aga kellele see ulatab! Panid sellegi linnamajasse luku taha ja kes näha tahab, kuidas Eesti woorimehe kuub wälja näeb, see wõtku kohane luba ja waadaku siis seda."

„Miks teil tänawad nii prügitamata ja hirmus auklised on? Meil Tsunglis on elewantidel ka siledamad teed!"

„Linnaisad ütlewad, et nad teisiti olla ei tohigi, kui oma linna ilu kõige muuga kokkukõlas tahame hoida. Üks sile tänaw Tallinnas oleks niisama palju kui sea seljas sadul, ehk rebasel telka peal. Pealegi oleme nendega nii wäga harjunud ja saame läbi kah! Ainult hambad pureb teine ära, nii omal, kui ka hobusel."

„Aga nad wõiks teil wähemalt puhtamadki olla; iseäranis hoowid ja majad."

„Herrad! Eestlane on suitsutares sündinud ja küla tänawa poris kaswanud. Temalt on wõimata muud nõuda. Näe, wõtke kalameest ja katsuge, kas ta kuiwal elab? Wilista! Sellest saawad ka linnaisad ja terwishoiu walitsus aru ja kõik käib endist soodu edasi."

„Siis need korwid, kärud ja närud, mida müüakse nende pealt?"

„Eks ikka ajakirjandust ja haridust. Katsuti neidki kord jalgteedelt, mis iseenesestki kitsad ja läbipääsematad — ära koristada, kuid ei leitud kohta, kus neid, kui ajaloolisi iluasju alal hoida. Uus Eesti muuseum awati küll, kuid see olewat juba isegi rämpsu täis. Nüüd kawatsetakse Lasnamäele uut ehitada, nii pea kui linna arhidektid ja inseneerid plaanidega nõndakaugele on jõudnud. Sinna tahetakse isegi kõik linna wiltuwajunud ja sisselangenud majad äramahutada. Nõnda kauaks aga, kui muuseum walmis pole, peab kannatust olema."

Nad olid hotelli ette jõudnud. Tarzan maksis sõiduraha; hinda kole kalliks pidades, aga tema kui wõõras, ei tahtnud tülitseda, waid wõttis oma pakid ja läks hotelli korterit otsima.

Schweitser ei tahtnud aga Tarzani kuidagi wastu wõtta. Linnas olewat suur korteri kriis ja hotellides ruumide puudus. Kui aga Tarzan hästi maksta lubas, leiti kohe teise korra peal kaunis korralik ruum ja Tarzan kirjutas ennast sinna, lord Glaytoni nimel sisse. Ta lootis, et selle nime all rahulisemalt elada wõib.

2. Tarzan snepi jahil.

Kui Tarzan oli reisiriided ärawahetanud, tundis ta ennast näljasena. Ta kõlistas, et enesele kehakinnitust lasta tuua.

Uksele ilmus noor, kena neiuke, punaseks wärwitud põskede ja weel punasema huultega, mis Tarzanile wäga elawalt tsungli inimesesööjaid meele tuletas.

„Millega wõin teid teenida, herra lord."

„Ja mida teilt siis saada wõib?"

„Kõiki, mis hea on," oli kelmikas wastus.

„Siis andke mulle üks hea tubli musu," wastas Tarzan naeratades.

„Miks mitte, kui aga hästi maksate?" oli punastaw wastus.

„Kui palju see siis maksab?" küsis Tarzan neiu punaseid huuli ja saledat keha silmitsedes.

„Tuhat marka, kõige odawam."

„Siis andke teda mulle," ütles Tarzan, raha neiu kätte andes.

„Üks silmapilk," ütles neiu, pistes raha tasku ja jooksis naerdes trepist alla.

„No sarnast nalja ma warem omale kunagi raha eest lubanud ei ole" mõtles Tarzan ja jäi neiu musu ootama.

Neiu tõttas kööki, kus paks wanaeit põrandat küüris. „Tule ruttu üles! Üks ilus inglis lord tahab sinult musu saada."

„Inglis lord ja musu?" küsis wanaeit end põrandalt üles ajades ja käsa põlle sisse pühkides.

„Jah, säh siin on sulle sada marka selle eest ette! Kui sa aga ainult ruttu teed!"

„Sada marka! Sa jumal, milline õnn! Kui ise pisut juure panen ongi siidi sukad käes." Ta läks neiuga trepist üles, kus neiu teda Tarzani tuppa juhtis.

„Olge nõnda lahked, herra lord! Siin on teile tellitud musu," ütles neiu naeru tagasi hoides ja tahtis uksest wälja minna.

„Aga teie pidite ju ise mulle musu andma," ütles Tarzan kogeledes.

„Mitte sugugi, herra lord! Mina wõtan ainult tellimisi wastu ja serweerin! Olge nõnda head" ja ta kadus ukse pealt.

Wanaeit tammus ühe jala pealt teise peale, — püh=

kis nägu, ning hammasteta suud põllega ja oli walmis iga silmapilk musu andma.

Tarzan silmitses teda eemalt ja mõtles oma kasuema karwase ahwi Kala peale. Tal olid wähemalt tublid hambadki suus, aga see siin — ? Ta näitas käega ukse poole, et eit minna wõib.

Wana eit läks ja waatas weel kord imetledes ukse pealt tagasi. Ta lõi paukudes ukse oma järele kinni ja läks. Trepi peal kohtas ta neiut ja hüüdis juba eemalt: Mõtelge ometigi. Missugune suur tola. Maksab sada marka ja ei tahtnudki musu saada! Aga raha mina tagasi ka ei anna."

Neiukene aga itsitas oma korda läinud nalja ja hää teenistuse üle edasi.

Tarzan oli esiteks tige neiu tembu pära, kuid et see nali oli, siis kõlistas ta uuesti ja palus omale tubli beefsteeki, nii tooreſt ja werist kui wõimalik.

Kui neiu beefsteeki lauale tõi, nägi Tarzan kohe, et see tema tarwis liig wäike oli. Ta tellis teise weel ja algas esimest kohe sööma. Kui ka teine beefsteek lõpetatud oli, tundis ta enesel jänu olewat. Et wesi klaasis liig mudane oli, siis kõlistas ta uuesti ja palus omale pudel walget wahuweini tuua.

„Meil on õlle ja wiinamüük keelatud, aga kui teie seda oma toas tarwitate, siis saadan teile wäljastpoolt mõne pudeli."

„Aga miks teil wesi nõnda mudane on? Seda ei jooks tsunglis metsseadki mitte."

„Aga meile on ta kasulik ja praktiline, mille eest linnaisasid tänada tuleb. Arwate, et igal wõimalik on sõita Haapsalu ehk Kuresaare mudawanne wõtma. Koguniſti mitte! Nüüd tee kodus weekraan lahti ja wannita end seest ehk wäljastpoolt nõnda palju kui süda soowib."

Kui Tarzan jänu kustutamiseks juba mitu klaasi weini oli ära joonud, tundis ta palawust ja tegi akna lahti ning hakkas tänawa elu silmitsema. Hilise aja tõttu ei olnud seal päewasest liikumisest juttugi. Ainult mõni üksik meesehk naisterahwas kõndis weel, nii kui kedagi oodates ja kui see tuli, siis kadusid mõlemad kõrwalisse tänawasse kui waimud ära. Et Tarzan täna õhtul kuhugi wälja ei tahtnud minna, siis mõtles ta: „kas ka tema mitte wärwitud näoga snepi õngitseda ei wõiks? Oli ju koos seltsim istuda ja weinist ei olnud temal ka puudus. Mõeldud,

tehtud. Tarzan walmistas reisipaki nööridest kohase lingu ja asus lahtise aknale sellega luurama. Kui ta kohase nägi akna kohal seisatawat, heitis ta lingu ja — enne kui neiu niuksatatagi sai, oli ta juba aknast sees ja istus Tarzani kõrwal sohwa peal.

„Kuidas teie mind ehmatada wõisite! Kartsin juba, et mind elusalt taewa wiiakse!“

„Taewasse ei wiida, waid taewasse peab minema,“ ütles Tarzan neiule weini klaasi walades.

3. Waba surm.

Kui Tarzan teisel hommikul kaunis hilja üles ärkas, tundis ta peas kumistamist, nii kui oleks ta mõne inimesesööja käest nuiaga pähe saanud. Pilku laua peale heites nägi ta tühje weini pudelisi ja temale tuli meele wäike snepi jaht. „Kuhu oli aga neiu jäänud?“

Ta otsis kõik kohad läbi, aga sellest polnud enam jälgegi järel! Ta tahtis kella aega waadata, aga uur oli läinud! Ta otsis rahakoti järele, kuid ka see oli läinud, just nagu ära lennanud! Kahju oli rahast, kuid weel suurem kahju uurist, mida ta oma parema sõbra, kapten Arno käest Pariisis oli saanud. Nii siis: „ühest kohast kaasa wõtta armsad mälestused — teisest kohast nendest loobumised.“

Tarzan kõlistas ja küsis passija neiult: „kas ta mitte kedagi siit toast täna öösel ehk hommikul wälja ei ole näinud minewat?“

„Ei,“ oli lühikene wastus. „Lordi herra näib tänase öö pidutsedes mööda saatnud olewat,“ ütles neiu tühje pudelisi laualt ära koristades, — kadedal toonil.

„Mis teha siis, kui teil õiget wettki majas ei ole?!“

Kui Tarzan pestud ja riides oli, wõttis ta reisikorwi salataskust pangatsheki, mis Scheeli panga peale adresseeritud, wälja ja pistis selle hoolega põue tasku, ning läks trepist alla tänawale. Rahwa liikumine oli juba täies hoos. Ta tahtis üle tänawa minna, nähes trammi alt poolt tulewat; jäi ta seisma, et seda enne mööda lasta minna.

Teinepool tänawat tema kohal seisis üks rändaw kaupmees oma riidepakiga. Kui ta Tarzani seisatawat nägi, hakkas ta kiirelt üle tänawa Tarzani poole tulema,

et temale oma kaupa külge määrida. Trammi oli hoopealt wõimata seisma panna ja juut jäi otse selle alla.

Kui Tarzan, kes õnnetusele kõige lähemal oli, juudi trammi rataste wahelt wälja tõmbas, hüüdis juut weel: ostke odawad piksed traksed," ja — ta hing lendas Jehowa poole. Ta oli geschestile truuks jäänud, kuni wiimse wõimaluseni.

Rahwast oli murruna kokku jooksnud ja nende hulgas ka paar kordnikku. Isegi Tarzani hotellist oli wiimne kui hing seal. Kui werine surnu woorimehe peale oli asetatud ja üks kordnik sellega minema sõitis, hakkas teine kordnik raporti õnnetuse üle kokku seadma.

„Kes oli ümberolejatest see, kes õnnetust kõige pealt nägi?"

„Mina", ütles Tarzan kordnikule lähenedes.

„Teie nimi?"

„Tarzan —" wastas ta pool kogemata.

„Tarzan?" küsisid kõik nagu ühest suust — ja imestus ilmus iga näole.

„Lord Glaytone!" katsus Tarzan oma wiga parandada.

„Kuidas? On teil nõnda palju nimesid?" küsis kordnik, nime kirjutusega wiiwitades.

Seal rüseles aga keegi herra, kellel raamat ja pliiats käes, Tarzani poole ja hüüdis juba eemalt kaugelt: „Tere, herra Tarzan!"

„Wabandage, mina ei tunne teid!" ütles Tarzan, temale kätt andmast wiiwitades.

„Ei tee wiga! Olen „Päewalehe" toimetusest, kus teie romaan ilmub ja — kes igal pool teie imeliste juhtumiste juures, ristiisaks on."

Alles nüüd wõttis Tarzan pakutud käe wastu ja raputas seda nii südamliselt, et teisel wesi silmi tuli.

„Nii siis, Tarzan ja kus teie elate?" küsis kordnik edasi.

„Siin wastu hotellis."

„Tarzan", kiljatas passija neiu ja jooksis kätega pead kinni hoides hotelli tagasi.

„Sündis see õnnetus trammijuhi ehk juudi enese hooletuse läbi?"

„Minu arwates oli see juudi poolt reklaamiline ehk kuidas siin kutsutakse: waba surm, mille juures trammijuht süütu on.

„Kuidas? Reklaamiline?"

„Tema wiimased sõnad olid: „Ostke odawad pikſed ja trakſed!"

Rahwa seas tõusis naeru kihin.

„Kui waja, saab teid kohus kutsuma," ütles korduik raamatut tasku pannes ja hakkas rahwast laiali ajama, mis aga peaaegu wõimata oli. Kõik kogusid Tarzani ümber, nagu raudne aed, mille maha kiskumine wõimata on.

„Küll on aga Koljat teine," ütles keegi ümberolijatest Tarzani tugewat keha silmates. „See wist küll Püha-waimu kirikus püsti seista ei saa?"

„Oh see pole weel midagi! Olen meest näinud, kes Olewiste kirikus püsti seista ei saanud, waid kõweras pingil kükitas."

„Wõimata!" arwasid kõik läbisegi.

„Mitte sugugi. Tema oli pastor Hahni palwetunnil, kes Saksamaalt Eesti hingesid päästmas käis, naeru pärast kõhu krambid saanud."

Jällegi üldine naer.

Nii siis, sõber Tarzan," ütles ajakirjanik märkusi õnnetuse üle lõpetades ja raamatut portfelli pistes.

„Meil on palju niisuguseid juhtumisi ja — tahad igat ajalehes awaldada, siis jookse nii et keel suust wäljas. Õnnetused, enesetapmised, wabad surmad, on päris iga-päewasteks asjadeks saanud."

„Tahate wist selles uut ilma rekordi lüüa?" küsis Tarzan pilkawalt.

„Ja mikspärast mitte? Eks see ole ju ükskõik, millega teistest ees ollakse. Igaüks walib omale kohased alad."

„Nii ta on," arwas ka Tarzan ja hakkas linnapoole liikuma.

„Millal Tallinna jõudsite?" küsis „Päewalehe" mees, Tarzani kõrwal truilt kõndides.

„Eila peale lõunat."

„Ja meie poole sisse ei astunud?"

„Olin reisist pisut wäsinud ja tahtsin mõne päewa tundmatalt siin mööda saata.

„Teie ja tundmaka? See on wõimata. Kas näete kuidas rahwas teid austab? Ainult teie nimi ja rahwas jookseb nagu Tshungli ahwid, igal pool teile järele. Kui palju Teil siin pooldehoidjaid ja austajaid on, wõite „Päe-walehe" lugejate arwust teada saada ja just nimelt sellest ajast alates, kus Edgar Rice Bourroughe sulest meie lehes

Teie elulookirjeldus algas. See on meile nagu uueks Kalewipojaks saanud, kes wõitleb ja wõidab. Nagu uut usku on see meile sisse istutanud ja — see aeg ei ole enam kaugel, kus Tarzanist ka kiriku kantsliteft jutlustatakse ja kus seda Eesti koolidesse piibli ja usuõpetuse asemel sisse wiiakse. Sinnapoole ei juhi meid üksinda kirjandus, waid ka kõik kiriklised, erakondlised ja seltskondlised kongressid, mida wiimasel ajal nõnda ohtralt peetakse. Tarzan oma Tshungliga on igalpool meile eeskujuks saanud ja — ta jälgis tahame meie käia, wõidelda ja wõita."

„Teie olete juba küllalt wõidelnud ja wõitnud, millest isegi terwes tshunglis teatakse jutustada."

„Oh see on alles lapsepõli. Las' meie noored kaswawad, küll siis näete, hoopis teisiti.

„Mikspärast on teil Eestis nõnda palju wenelasi ja juuta?"

„Esiteks wiisakuse ja teiseks kawaluse pärast. Meie tahame neid nõnda „Eesti kotti" ajada ja parem on ikka kui waenlane silma all kui seljataga on."

„Siis kawatsete terwet Wenemaad ja Palestiinat Eesti ära mahutada?"

„Mikspärast mitte? Siis on nad kõik kotti aetud."

„Aga kui see kott rebeneb?"

„Siis saab ta seda laiemaks."

„Niisugust poliitikat meil Tsunglis õigeks ei peeta. Kes kiskja on, seda püüame eemale peletada, ehk kui see wõimata, siis häwitame tema ära. Hunte lammaste sekka lasta, on kahjulik, pealegi weel kui nende arw lammastest määratu suurem on."

„See on õigus, et meil wenelasi kaugemale lasti minna, kui see sünnis on, isegi tähtsamatele kohtadele walitsuses ja riiklistes asutustes, kuid seda teawad riigiisad paremini miks see nõnda olema peab. Nende peale langeb wastutus.

„Ühed spioneeriwad, ja teised imewad kui ämblikud! Sellest saaks Tsunglis iga ahwgi aru."

Nad olid Wanaturu kaela jõudnud ja Tarzan jäi siin seisatama. Ka rahwas, kes nendega ühes olid woolanud, jäid nagu komando peale seisma.

„Tarzan saab wist kõnet ütlema," arwati üldiselt ja kõik hakkasid tema lähemale rüselema ehk kellel see wõimata, ronis üles Wene ja Wiru tänawa nurgal olewa maja tugede ja tellingi otsa, et sealt parem Tarzani näha ja kuulda

wõiks. Korbnikud, kes kohale olid jõudnud, hakkasid rahwast laiali ajama, niisama ka neid, kes tugede ja tellingute otsa olid roninud.

„Kas saate alla sealt! Tallate toed ja tellingud maha!" hüüdis kordnik ülewalolijatele.

„Oleks ammugi juba mahawõtmise wäärt! Seisawad aastate wiisi iga möödaminejale risuks ees!" hüüti ülewalt wastuseks.

„Ei tohi weel! Siis langeb ka maja maha! Niipea kui insenerid kohased tapeedid on leidnud ja maja seestpoolt tapetseerinud, wõetakse ka toed ja tellingid maha," oli kordniku seletus. „Palun kohe alla tulla. Muidu wõib suurem õnnetus juhtuda."

„Näe, maja hakkabki juba langema, just nagu Toompea kaitsemüür!" hüüdis keegi naljahammas rahwahulgast ja kõik hakkasid kiirelt laiali põgenema. Paljud hüppasid tellingitelt alla, mõned hoopis õnnetumal wiisil.

„Teie tulete ometigi minuga ühes toimetusse, et teid ametiwendadele tutwustada wõiks?"

„Kahjuks, täna küll mitte! Mul on pangas pisut tegemist ja — peale selle tahtsin Nõmmele ehk nõnda nimetatud Tallinna Tsungli sõita."

„Kahju, aga homme kindlasti siis?"

„Kindlasti." Tarzan astus Scheeli panka sisse. Kuni ta seal tsheki raha wastu ümber oli wahetanud, läks ta Balti jaama.

Seal aga teatati temale, et tal ligi tund aega oodata tuleb, sest rong olewat just praegu wälja sõitnud.

Tarzan ostis omale „Päewalehe" ja läks waksali puiestikku, et seda seal lugedes järgnewa rongi ärasõitu oodata. Waewalt oli ta Schnelli tiigi ääre jõudnud, kui enese lähedal noort naisterahwast wette nägi hüppawat.

„Wabasurm," mõtles Tarzan. Ta wiskas lehe ja kübara kaldale ja hüppas wette. Mõne minuti pärast oli ta naisterahwaga kaldal — kandis ta lähema puu alla pingile ja alles nüüd tundis ta päästetawa ära.

Neiukene tegi silmad lahti ja waatas imetledes ringi. Kui ta Tarzani enese ees nägi seiswat, karjatas ta ja andis märku, et see kohe ära läheks.

Tarzan nähes, et neiu päästetud, ei jäänud tänu ootama, waid läks sõnakuulelikult tiigi poole, et oma kübarat ja lehte ära tuua. Kui ta need kätte oli saanud, waatas ta pingi poole tagasi ja nägi, et neiu ennast oli puu otsa ripu=

tanud — wististi oma märgi riideid kuiwatama. See tuletas ka Tarzanile meele, et tänasest Nõmme sõidust miskit wälja ei tule ja ta enesele kuiwi riideid peab muretsema. Tähele pannes, et kõik puiestikus jalutajad neiu pingi poole kokku jooksid, hakkas ka tema tasapisi sinna poole tagasi minema.

Neiu oli puu otsast maha wõetud ja katsuti teda ellu äratada, mis aga tagajärjeta oli. Neiu oli ja jäi surnuks.

„Kes oli wabasurma esimene pealnägija," küsis kohale jõudnud kordnik.

„Mina!" ütles Tarzan lähemale astudes.

„Kuidas teie seda nägite?"

„Nägin, kui ta wette hüppas — hüppasin järele — ujusin temaga kaldale ja kandsin siia ta pingile."

„Ja siis?"

„Siis tegi ta silmad lahti, karjatas ja — andis märku, et ma ära läheksin."

„Ja siis?"

„Siis läksin tiigi kaldale — wõtsin oma kübara ja lehe ning waatsin weel kord siia poole tagasi.

„Ja siis?"

„Nägin, et ta juba puu otsas rippus."

„Miks ei jooksnud teie kohe tagasi, et poomise nööri katki lõigata?"

„Arwasin, et ta oma märgi riideid rahuliselt kuiwatab."

„Tundsite seda neiut warem?"

„Ja — tema oli selles hotellis passijaks, kus mina korteris olen."

„Kuidas teie nimi on?"

„Tarzan."

„Tarzan," karjatasid kõik, nagu ühest suust.

„Imelik! Teie nimetate end Tarzaniks — tunnete seda daami warem — elate ühes hotellis — käite üheskoos riietega keelatud kohas suplemas ja kuiwatate riideid siis nii imelisel moel! Teil tuleb tingimata homme politseisse ilmuda ja — ma kahtlen, et teie sealt nõnda pea wabaks saate."

Kordnik laskis surnu woorimehe wankrile kanda — istus ise selle kõrwale ja sõitis minema.

„Ärge minge politseisse! Seal piinatakse teid," hüüdsid mitmed rahwa hulgast.

„Eks näe, kui neil Tarzaniga tegemist on," ütles ta

ja läks jaama poole, et sealt woorimehega linna sõita. Woorimehed, tema märgi riideid nähes, ei tahtnud keegi peale wõtta ja Tarzan läks jala hulga rahwa saatel linna poole, iseeneses woorimehi siunates, kes weriseid ja märgi surnuid weawad, aga elusaid inimesi mitte.

4. Tarzan Eesti ärides.

Kui Tarzan rahwahulga saatel Wiru tänawale oli jõudnud, astus ta kohe „Eesti riide magasiini" sisse, et sealt omale Eesti riidest ülikonda osta.

„See siin olep eht Eeste ilekond," ütles juut Tarzanile üht inglis schewioti sarnast riiet pakkudes.

„Seda nimetatakse siin juudi surrokaadiks ja — ise julgete oma äri kutsuda „Eesti magasin?" Tarzan tuli uksest wälja.

Et Tarzanil öösel uur ära oli warastatud, siis astus ta „Eesti kella" ärisse sisse ja palus omale Eesti kella näidata.

Kui temale kõiki Schweitsi juutide sodi ette oli näidatud, siis sai Tarzan tigedaks ja seletas weel kord juudile, et ta ainult „Eesti kella" omada tahab.

„Kas see ei olep mitte see Eeste kell, kui teil maksab Eeste rahas ja pistab see kell siis Eeste tasku sisse?"

Tarzan sülitas ja läks.

Et Tarzanil ka saapad läbi märjad olid, siis tahtis ta enesele nende asemele paar Eesti spordi saapaid osta, nii à la Lossmanni ehk Klumbergi stiilis ja ta astus „Koidula" naha ärisse sisse.

„Meil ei oleb mitte see walmes tee! Seda weib teil saada kõikse parem Estoking, ehk Linda saapa erist. Meil miib ainult see Eeste nahk, eht Eeste nahk!"

„Aga miks ei müü ta juudi nahka? küsis Tarzan pilkawalt.

„Jaa — kes wetab Juudel see nahk seljast maha? See Linda schilt wõib tema öösel maha wetta, aga see juude nahk ei meistap tema mitte maha wetta."

Tarzan läks hea lootuse peale Linda ärisse, kuid ka siin leidis tema pettumuse eest.

„Kui teil kannab need skandaled, siis metleb teie ikka Linda peele," ütles juut oma kaupa Tarzanile soowitades.

„Kas ka mitte Rebeka peale," ütles Tarzan enese järele ust nii tugewasti kinni tõmmates, et klaasid klirinal katki läksid ja juut hirmul leti alla puges.

Kui Tarzan peale selle weel mitmed ärid läbi oli käinud, nagu mütsi, krae slipsude, pesu rahakottide jne. ärid ja igal pool juudid eest leidis, siis läks ta pahas tujus koju poole, et seal märgi riideid ümberwahetada.

Hotelli jõudes leidis ta pika rea juute eest, kes tema kojutulekut sabas ootasid.

Kui Tarzan oli tuppa astunud, puges üks ootajatest kohe temale järele.

„Kas meil tohib täna jälle need walged wahuweinid herra Tarzanele saata?" küsis juut sügawalt kummardades.

„Mis? Niisuguseid solke!" Ta wõttis juudi kraest kinni ja wiskas uksest wälja.

See ilmus aga uuesti ukse peale.

„Aga täna pakub meil need punased weinid! Kui teil joob, siis tahab see keel kehtu minna.

„Ma löön teil omal ta kõhtu," ütles Tarzan uksele lähenedes, ja enne kui ta sinna jõudis, oli juut juba trepist all.

Järgmine juut tuli suure pakiga sisse ja pakkus seda Tarzanile Eesti kompweki wabriku poolt kingituseks.

„Mis eest niisugune kingitus?"

„Et teil lubab see Tarzani nimi kompweke peele panna."

„Aga mina juudi kompwekki ei söö!"

„Aga see eestlane seeb kil ja ei siletab mitte maha."

„Pole minu asi! Katsuge et kaote!" oli Tarzani tige wastus.

„Meil maksab kimetuhat weel."

„Ma juba ütlesin Eesti keeles!" karjus Tarzan.

„Kakskimend tuhat siis!"

Ühe hüppega oli Tarzan ukse juures, kuid juut keris juba trepist alla, nagu oleks tal sada paari jalgu all, et Tarzaniga mitte Tsungli keelt kõneleda.

Kui Tarzan kõik juudid umbes sarnasel teel minema oli kihutanud, kelle hulgas isegi kuulus Citron oli, kes kingituste ja raha eest Tarzani nime oma kaupadele tahtsid omada, siis kirjutas ta, et rahu saada — järgmised sõnad wäljapoole ukse peale:

Siin igal juudil pind saab wõetud maha
Et „Eestimaa" wõiks parkida sest naha
Mis „Koidulale" müügile saab antud
Ja „Linda" äris taldadeks siis pantud.

Ahwide Tarzan.

See mõjus. Tarzan wõis rahulikult kuiwad riided selga tõmmata — kaks portsjoni bif à la Tatari tellida ja lehte lugema hakata. Ukse taga käijaid oli küll, aga sisse tulla ei julgenud keegi neist.

Kui biff temale lauale pandi, nägi Tarzan, et endise noore passija aset see wanaeit täitis, kelle käest tema musu wastu ei wõtnud. Täna ei näinudki ta Tarzanile enam nii wäga põlastaw. Juuksed olid toredasti lokitud, nägu „Kosjalehe" hoiatustest hoolimata wärwitud ja puuderdatud — suu weripunane — seljas läbipaistew kleit, alt kaunis lühike — jalas siidi sukad ja — ja mis sa hing siis weel ihaldad. Wanaeit laskis end heameelega silmitseda ja tegi ka ise Tarzanile silmi, see sõi juba nõnda hoolega, et enam midagi tähele ei pannud.

Kui Tarzan oli söömise lõpetanud, wiis wanaeit nõud ära ja hakkas aset kohendama. Seda tegi ta mitu, mitu korda. Ka wett karafinis wahetas ta mitu korda, nagu tahaks ta wett selle läbi klaarimaks filtreerida. Tarzaniga juttu alata kuidagi ta ei julgenud. Wiimaks ometigi arwas kohase jutu aine leidwat ja algas südant rindu wõttes järgmiselt:

„Kas herra Tarzan teab juba meie pealinna wiimaseid uudiseid?"

„Et meie passija neiu peigmees end sellesama nööriga üles on poonud, mille otsas pruut päewal riideid kuiwatas."

„Ja mis see minule korda läheb?"

„Kellele siis weel?" Teie pärast see neiuke enese ära hukkaski! Seda ütles ta meile kõigile, enne kui ta wälja läks."

„Minu pärast?" Sellest ei saa ma aru."

„Jah, et ta seda ei teadnud, et teie Tarzan olete, sellepärast oli ta musu andmata jätnud. Oh te ei tea weel kuidas kõik Eesti naisterahwad teid armastawad ja Jane peale kadedad on! Siis on weel üks juut end maha lasknud ja jällegi teie pärast, et teie tema äril „Tarzani" nimeks ei lubanud wõtta."

„Siis oleme meie mõlemad õieti teinud," ütles Tarzan haigutades ja hakkas kuube seljast ära wõtma, et puhkusele minna.

„Siis on weel üks sõjawäelane end püssiga maha lasknud ja —"

„Jätke juba nüüd, sest ma tahan magama heita. Homme wõin seda kõiki ka lehest lugeda."

Wanaeit kohendas weel paar kord patju ja katsus seal juures Tarzanile silmi teha, kuid et see seda tähele ei pannud, siis tegi ta mitu korda kniksu, head ööd soowides, ja läks pahaselt trepist alla.

5. Tarzan kindralkonsuliks.

Teisel hommikul tõusis Tarzan kaunis warakult üles ja pani ennast kohe riidesse.

Et ta eelmisel päewal ainult kord oli söönud ja täna politseisse tuli minna, siis tahtis ta ennast tublimini toiduainetega warustada. Ta pistis lingu ja kimbu wanu ajalehti tasku ja tõttas kiirelt Kadrioru poole.

Pärale jõudes hüppas ta kohe esimese puu otsa ja rändas ladwalt latwa, kuni mere rannani. Ta waatas üle sinakas-rohelise weepinna, mille peal laewad sisse ja wälja rändasid. See tuletas temale armast Janet ja poega meele, kes temast kaugel wete taga wiibisid.

Ranna ääres pikutasid salk kuulsaid paadialuseid, kes wiinapudeli põhja kordamööda taewa poole tõstsid, nagu oleks see mõni teliskop, millega lõpmata ilma loodust wõib uurida.

Nendest eemal wõsastiku warjul pingi peal istus armastaja paar, kes üksteist suudlustega tahtsid enestesse imeda.

Rusalka ausamba poolt tuli üks wanapoolne naisterahwas, jalutades oma koeraga ja istus puiestikku jõudes ühe suure puu alla pingile. Tema jalge ette istus koer haigutades, nagu tahaks ta ütelda: „Mis meid nõnda wara siia tõi?" See oli just, mida Tarzan otsima tuli. Ta lähenes tasa puude otsas neile ja wiskas lingu otse koerale kaela. Nagu nõia wäel lendas koer Tarzani juure puu otsa, ilma et niuksatanudki oleks.

Daam kargas pingilt karjatades üles ja hakkas taewa poole wahtima koera kõiksugu magusate nimedega tagasi kutsuma. Kui aga koer taewast nähtawale ei tulnud, siis ütles ta käsi risti pannes: „Issand on andnud, Issand on wõtnud, Tema nimi olgu kiidetud nüüd, ikka ja igawesti."

„Aamen," ütles Tarzan tasa puu otsast, koeral kaelakonti katki murdes.

„Jah, nüüd ma tean, et sa mul taewas ees oled,"

ütles daam weel kord taewa poole waadates ja hakkas tasa linna poole minema.

„Aha, üks taewaliitlane! Järgmisel walimisel on teil üks hääl wähem."

Kui Tarzan kõhu täis oli söönud, mässis ta ülejäänud osa ajalehtedesse — hüppas puu otsast maha ja astus pakk kaendla all kiirel sammul politsei poole.

Sinna jõudes teatas tema kohe oma ilmumist. Teda paluti pingile istuda ja oodata, mida ka Tarzan tegi, pakki oma kõrwale pannes, hakkas ta wärsket Päewalehte lugema, mida ta teel oli ostnud.

Kui leht juba mitu korda oli läbi loetud, küll edaspidi ja tagurpidi, hakkas ta politsei tööd ja liikumist lähemalt tähele panema. Inimesed tulid ja inimesed läksid. Näis nagu ei oleks siin rahwal muud paremat teha, kui ametiasutustes aega surnuks lüüa.

Sisse astus ka daam, kelle koera Tarzan oli omandanud ja hakkas ametnikule pisarsilmil oma häda seletama, kuidas tema armas kallis koer taewa lendas. Kodus ei tahtwat aga keegi seda uskuda ja ajanud teda politseile asjast teatama.

Kui ametnik mitmel korral oli tõotanud, et kõik tehtud saab, mis wõimalik ja nad lootwat armsa kutsu pea temale tagasi wõiwat anda, läks daamgi rahuldatult minema. Ukse pealt hüüdis ta aga weel kord tagasi, et kui koer tõesti taewas on, nagu tema kindlasti usub, siis jätku jumala pärast koer sinna rahule.

„Kui teil minu nina oleks," mõtles Tarzan, „wõiksite wähemalt poole temast kohe kätte saada."

Wiimaks ometigi kutsuti Tarzan taha tuppa ülekuulamisele.

Kui teda kõiksugu keerdküsimustega üle oli kuulatud ja Tarzan kõik mitmel korral ära seletanud, isegi seda, et ta neiu käest musu ostnud, kuid sellest ilma jäänud, lasti teda pika protokollile alla kirjutada.

„Waadake wäga tähtis on musu, terwes selles keerdküsimuses, mida teie ostsite aga kätte ei saanud. See wihastas teid ja — teie maksite seda surmaga temale kätte. Teil tuleb mõneks ajaks eeluurimise wangikotta kinni jääda, kuni asjad selguwad," ütles ametnik protokolli ära pannes.

„Wangikotta? Kas seda selle eest, et ma teda päästa püüdes oma riided ära rikkusin?" küsis Tarzan mõrudalt.

„Ei ole midagi parata. Olete süüta, eks siis saa kord wabaks.

„Aga see häbi ja aeg, mis istuma pean, kes tasub seda mulle tagasi?"

„Seadused on niisugused ja meie täidame neid," urises ametnik pool pahaselt.

„Seadused," mõtles Tarzan. „Ei, meil tsunglis on need hoopis õiglasemad. Need on looduse seadused. Aga siin haritud ilmas murtakse palju rohkem ja — ilma põhjuseta!" Tarzani walge arm otsaesisel läks punaseks ja — ta oli walmis ametnikule kallale kargama, kuid selsamal silmapilgul ukse pihta koputati ja ametnikku paluti kiirelt teise tuppa telefoni juure ilmuda. Tarzan waatas ringi, kuidas ennast wägiwallast wabastada wõiks. Aken oli hoowi poole lahti ja — lingu nöör temal taskus. Ta sidus selle ühe otsa akna peele külge ning libises nagu ahw läbi akna nööri mööda alla. Tänawal seisis tühi auto. Ta hüppas juhi kohta ja sõitis otsekohe „Päewalehe" toimetuse ette, kus warem juba terwe kari autosid reas seisid.

Kui Tarzan toimetusse astus, leidis ta sealt kirju elu eest. Herrasid on suurel arwul ja kõigil sabakuued seljas, ning mitmel aurahad rinnas.

Temale wastu ruttas kohe tuntud eilne ajakirjanik ja tõreles terwituse juures temaga hiljaksjäämise eest, et neid nõnda kaua on oodata lastud.

Kui Tarzan kõigile oli esiteletud, asuti kohe autodesse ja sõit läks läbi linna Kadri oru poole.

Seal söödi ja joodi tublisti ja peeti palju kõnesid, küll Eestist ja Tsunglist. Et keegi herradest peale Tarzani Tsungli hymni ei mõistnud, siis lauldi selle asemele: „Oh sa poiss, wat seda sa ei tea."

Selle peale wõttis sõna üks meie wälisministeeriumi esitaja. Ta rääkis pikalt ja laialt Eesti wälispoliitika suurtest sammudest ja nimetas seda otse uhkusega, et Eestil pea igas ilmakaares, konsulid, kindralkonsulid ja täisõiguslised ministrid ametis on. Ainult Tsunglis puuduwat weel sarnane aparaat, mida aga kiirelt korraldada tuleb, et Eesti ka seal esitatud oleks.

Sõna wõtab selle peale „Päewalehe" esitaja, ennast poliitika tegewusest küll erapooletuks nimetades, kuid paneb siiski omalt poolt ette, Tarzani Eesti kindralkonsuliks Tsunglisse nimetada.

See ettepanek wõetakse kõikide poolt tormilise kiidu-

awaldusega wastu ja Tarzan ongi ametisse kinnitatud. Sõna wõtab uuesti wälisministeeriumi esitus, jällegi pikalt ja laialt seletades: kui suurt kasu niisugune kirjanduse laialilaotamine Eesti esitajate läbi wäljamaal wõib tuua, kus Eesti elu ja oluga wõõraid rahwaid tutwustatakse. Ehk see küll noorele riigili rahalisest küljest raske kanda on, kuid kasud selle eest on ka igale käega katsutawad. Näituseks: Ameerikas neegrite juures ja seal, kus Eestlastest keegi warem midagi ei teadnud, et nad ka maakeral olemas on; räägitakse meitest juba nagu Islandi saarte elanikkudest ehk Eskimoodest. Olgu küll, et see pisut wildak arusaamine nende poolt on, kuid see laseb siiski oletada, et meid mujal maailmas juba tuntakse. Selle eest oleme tänu wõlgu oma esitusele wäljamaal ja kirjandusele, mida nende kaudu laiali laotatakse. Nii on ka Tsunglis tingimata tarwilik sarnast kirjandust laiali laotada ja seda õige pea weel. Tarwis oleks selles suhtes dotsent Ernitsa, kui keelte mõistja ja tugewa karskusemehe poole pöörata, et see kohase kirjelduse kokku seaks. Tasu selle ja trükitööde kulude katteks tuleks uut krediiti awada, mille wastu walitsusel wististe midagi ei ole.

Rahaministeeriumi esitaja ütleb, et nemad küll igasugu kulude suurendamise wastu on, sest rahwas olla juba küllalt kõiksugu maksudega üle koormatud, kuid et siin niisuure kasuliku ja ideaalse asjaga tegemist on, siis olewat nemad krediidi awamise poolt.

Sõna wõtab Tarzan, ning arwab, et esialgu sarnase kirjatöödega weel wara Tsunglisse on minna. Metsinimesed seal weel hästi lugeda ega kirjutada ei mõista ja ahwid, mitte sugugi. Parem oleks, kui selle asemel Kukeaabits ja koolid käima saaks pandud ja sellele ühine sõnaraamat loodud; tulewikku silmas pidades „Siuru" stiilis ja — küll siis Eesti warsti tuttawaks seal saab.

Tarzani järele wõttis sõna haridusministeeriumi esitaja. Ta rääkis kui suur tähtsus sellel on, kui kõik katekismust lugeda mõistaks. Ta leiab Tarzani ettepaneku wäga õige olewat ja lubab kohe kuulsa Aawikuga läbirääkimisi alata, et see aabitsa ja sõnaraamatu loomise Tsungli keeles enese peale wõtaks. Kulude katteks tahab tema neid krediitisid tarwitada, mis Eesti kirjanikkude, kunstnikkude ja hariduse toetamiseks on määratud. Ernitsat tuleks aga esialgu Tsunglisse karskuse edenduse ja ümberristimise tööde peale läkitada, mille wõimist tema küllalt meile setu

ümberristimisel Petseris ja karskuse reisist Ameerikasse, enesest näidanud on.

Ka see ettepanek wõeti kõigilt poolt kiiduawaldustega wastu.

Kõneles ka weel keegi sotsiaalministeeriumi esitajatest, selle üle suurt rõõmu awaldades, et ka metsinimesed ja rakkus käppadega ahwide eest juba hoolt kandma hakatakse.

Kui kõik lauast üles tõusid, pani sõjaministeeriumi esitaja omalt poolt ette, et Tarzani ka meie sõjawäeliste asutustega tutwustada tuleks, millest ta nii mõndagi head näpunäidet Tsunglisse kaasa wõiks wõtta.

Kõik olid selle poolt ja —kui arwe oli wälisministeeriumi esitaja poolt riigi kuludena õiendatud, läks sõit autodel kihutades kasarmute poole.

„Missugune on meie lipp?" küsis kindral kasarmus, esimeselt wastutulejalt sõdurilt.

„Punane, herra kindral," wastas sõdur kätt kõrwa ääres hoides.

„Wõllaroog!" kärgatas kindral ja andis sõdurile tulise piraka wastu kõrwu.

„Mina küsin missugused wärwid on meie Eesti wabariigi lipul?"

„Walge, must, sinine, herra kindral."

„Mitu wärwi teeb see kokku?"

„Kuus, herra kindral!"

„Kuidas sina lambapea?"

„Kolm kummagil küljel, herra kindral."

„Wäga õige," ütles kindral ja — terwe seltskond liikus edasi.

Mida Tarzan seal kõik weel kuulis ja nägi, seda ei tohi tema mitte siin, kui sõjawäelisi saladusi igale wälja lobiseda.

Tagasisõidul anti Tarzanile warustuswalitsuse kuulsatest mehaanika töökodadest sõjawäe auto tarwitada, mis teda kodu pidi sõidutama.

6. Tarzan tsirkuses.

Mere-puiesteele jõudes, tundis Tarzani peenikene nina juba kaugelt kanget loomade lõhna, ning kuulis lõwi, tiigri, ahwi, karu ja kõiksugu loomade häälitsemist.

Tsirkuse kohale jõudes laskis ta auto kinni pidada, hüppas siis maha ja käskis autot tagasi sõita, kuna ta ise tsirkusse läks.

Ratsutajad hobustel, akrobaadid, jõumehed, narrid ja muud sarnased tingel-tangel temale mingit huwi ei pakkunud. Nendes oleks ta ise mitmeski numbris paremini etteastuda wõinud. Tema ootas ainult loomade etendusi.

Wiimaks ometigi pandi kesk tsirkust raud wõred üles, kuhu üks suur isa-lõwi sisse lasti. Lõwi käis wõres haisutades ringi ja möirgas Tarzani kohale seisma jäädes hirmsasti. Tema teraw nina oli Tarzani juurest Tsungli lõhna tundnud ja see äritas lõwi hirmsasti.

Wõresse astus taltsutaja, ühes käes raud ora ja teises piitsa hoides. Et ta lõwi äritatud nägi olewat, andis ta piitsaga sellele üle selja, et looma rahustada. See aga erutas lõwi enam weel ja — enne kui taltsutaja wõre ukseni suutis taganeda, hüppas lõwi ja surus taltsutaja maha, oma wõimsa käppade alla. Kõigilt kostis hirmunud karjatus.

Nagu wälk oli Tarzan wõre otsas ja hüppas sealt lõwile selga, ühe käega lõwi lõugu taltsutajast eemale hoides ja teisega terawat nuga lõwi külje konte wahele mitmel korral pistes, mille järele lõwi pikkamööda surnult maha langes. See kõik sündis nii kiirelt, et tsirkuse teenrid, alles nüüd, rewolwrid käes, wõresse jooksid, et taltsutajat metsalise käest päästa. Neil ei olnud aga enam muud midagi teha, kui minestanud taltsutajat wälja kanda.

Jalga maas lamawa lõwi peale pannes, awaldas Tarzan ahwide sugukonna hirmsa wõiduka wäljakutse, mis kõigil lihast ja luust läbi lõikas ja kõiki hirmul põgenema sundis. Appi karjudes, rüseledes, üks üht teist kõrwale tõugates ehk maha surudes.

Kõik tormasid ukse poole, et peaseteed leida.

Ka loomade talli pool kuulis Tarzan põrgu müra, loomade hirmukisa ja inimeste appihüüdeid. Loomad olid end puuridest wälja ja köidikutest lahti kiskunud ja põgenesid ühes inimestega. Hirm oli neid kõiki ühte liitnud, elewandist kuni susisewa ussini.

Et päästa weel, mis päästa wõib, läks Tarzan talli poole, kuid kohtades juba ukse peal põgenewat tiigrit, kes temast mööda minna tahtis. Tarzan urises ning tiiger jäi kohe sinna seisma ja hakkas Tarzani nuusutama. Tiigri järele põgenes üks suur ahw, kellele Tarzan wastu läks ja temaga ahwide keelt kõneles.

Kui Tarzan tiigert oli sõbraliselt silitanud ja ahwile

õla peale patsutanud, kuulis ta wäljas suurt masinate mürinat, mille sekka ka mõni üksik püssi pauk kõlas.

Asjast aru saades, urises Tarzan tiigrile midagi, mille peale see uksest wälja põgenes ja — käskis ahwi masti kaudu katusele põgeneda, mida see ka kohe tegi.

Tsirkusesse sisse sõitis suur tank, kerge suurtükkidega; ja tema järele soomusauto, mis kuulipritsidega warustatud olid.

Nähes, et Tarzan ilma sõjariistadeta, üksi, keset tsirkust seisab, kargas salkkond mehi, rewolwrid laskewalmis käes, soomusautost wälja, hüüdsid Tarzanile lähenedes: „seaduse nimel, teie olete meie wang!"

Tarzan nähes, et tema ülewõim ees seisab, laskis end rahulikult raudu panna ja läks wastu puiklemata wahtide wahel tsirkusest wälja, kuni teda Wene tänawale wangimaija, raudtrellide ja lukkus uste taha paigutati.

7. Tarzan kommunistide komissariks.

Kui kommunistid seda kuulda said, et Tarzan tõesti Tallinnas on, siis peeti koosolekuid pea igal pool, küll teel ja tööl, ja otsustati õhtul tööliste keldris täielisemad koosolekud ära pidada, millest ka Tarzani taheti osa wõtma kutsuda.

Õhtul olid ruumid puupüsti inimesi täis, kelle hulgast siis üks usaldaw wälja waliti, Tarzani järele saatmiseks, et teda koosolekule tuua. Et asjata mitte aega raisata, jatkas juhataja koosolekut edasi. Tema seletas pikalt ja laialt Tarzani elulugu, tõstes teda kõige suuremaks kangelaseks terwes ilmas — kõige wägewamaks rewolutsionääriks ja eeskujulisemaks kommunistiks tööliste hulgas. Tarzan olewat Tsunglis sedasama, mis Lenin ja Trotski Wenemaal, ehk suurem ja wägewamgi weel. Waadake, seda on Tarzan tööliste klassile!

„Et Lenin ja Trotski meile kaugel on ja neil oma suurte saawutuste kinnihoidmistega isegi küllalt juba tegemist on, siis on neil wõimata Eesti proletariaadi heaks ehk eduks miskit awatawat teha. Tarzan on sellepoolest hoopis wabam ja tollepärast panen ette, teda Eesti organiseeritud tööliste ja kommunistide ühiswäerinnas juhatajaks ja peakommissariks walida."

„Kas meie teda küllalt usaldada võime?" küsis keegi koosolijatest.

„Usaldada?" Kas meile tema pikk elulugu küllalt kindlasti pandiks ei ole? Tema on lordi nimed ja varandused enesest ära heitnud, et Tsunglisse oma metsikute sõprade juure tagasi minna, et seal võidelda ja võita. Ja meie peaksime siin veel kahtlema!"

„Aga teda on täna nähtud ühes meie valitsusvõimude ja verekoertega, Kadriorus ühes söömas-joomas ja prassimas, mida meie oma rakuskätega teenima ja maksma peame."

„See on Tarzani poliitika. Seda teevad ka Wene nõukogude kommissarid, kui seda tarvilise leiavad olema. Sellepärast pole keegi veel nende usaldusele veskikivi kaela heitnud."

Sisse tuli parajasti käskjalg, kes juhatajale kohe midagi salaja teatas.

„Seltsimehed!" hüüdis juhataja võidurõõmsa häälega. „Praegu teatas meie usaldatud käskjalg, et needsamad verekoerad, kelle seltsis Tarzan Kadriorus ühes pidutses, needsamad verekoerad ja timukad tema täna ka raudus kätega trellide ja lukkus uste taha vangitorni on heitnud. Kas teie nüüd veel kahtlete tema juures? Ma ütlen veel kord: kohasemat juhti meie enestele enam saada ei või, kui seda Tarzan on. Terve Tsungli laseb ta kättemaksmiseks lahti, nõnda kui ta tsirkusest kõik kiskjad loomad lahti laskis. Häda siis verekoertele ja võit on meie."

„Walimisele — valimisele!" karjuti igalt poolt ja kõigil tõusid käed, nagu ühise vedru läbi üles.

„Tänan, seltsimehed! Ühel häälel siis," ütles juhataja käte arvu lugedes.

„Sellest anname veel täna öösel raadioteel seltsimees Leninile teada, et ta meile õnnesoove saata võiks."

„Aga kuidas Tarzani vangist vabastada," küsiti juhataja käest mitmelt poolt.

„Seda jätke juba juhatuse hooleks. Üks sukasääre täis Wene kulda ja Tarzan asetatakse ruumi, kuhu läbi müüri ligi pääseb. On kohane ülemus puhkusel, siis on ka paras aeg ja — Tarzan ongi vaba."

See seletus rahustas kõiki ja kui internatsionaal oli lauldud, lahkusid koosolijad, igaüks oma poole. Juhatus jäi aga hilisest ajast hoolimata veel nõupidamistele.

8. Tarzan wangimajas.

Kui Tarzan hommikul wangimajas ärkas, tuli temale kohe ta täbar seisukord meele. Siit ei saa nõnda kerge waewaga põgenema, nagu see eila politseis sündis, arutas ta iseeneses. Suurt paha ta oma teades küll ei olnud teinud, maha arwates tema wõidukisa, mis loomad lahti hirmutas, kuid sinna ei wõinud ta ju parata! See oli tema kaswatuse tagajärg, ahwide poolt külge jäänud omadus, mis Tsunglis wäga tarwilik on. Mitte wõit ei pane wõitjale krooni pähe, waid suur kisa sellest. Jah, pagan teab, mis nad siin oma wana Wene tsaariaegse seaduste najal kõik temale süüks ei arwa? Seda näitas eilane juhtumine juba wäga selgesti. „Päewalehe" toimetuse ehk ministrite poole wabastamise palwega pöördes, seda ei lubanud Tarzani uhkus ka ja oma metsikute sõprade, ahwi ja tiigri poolt ei olnud siin trellide taga ka mingit abi loota. Pealegi oli see temale teadmata, kas need isegi enam wabad olid? Siin wõis ainult iseenese nõu ja jõu peale loota, nagu ta seda alati tegi. Järsku tuli temale meele, et ta juba eila enese kuskilt haige tundis olewat ja täna oli see hoopis pahemaks läinud. Kui ta nüüd selle läbi haigemaija pääseks, siis oleks tal juba rohkem lootusi wabaduse peale.

Ülekuulamisel seletas Tarzan täielikult tsirkuses ettetulnud juhtumise täpipealt ja õiglaselt ära, ainult seda wälja jättes, et ta ahwi ja tiigriga kokku oli puutunud.

Ülekuulaja seletas protokolli lõpetades, et Tarzanil eeluurimise wangimaija kauemaks ajaks kinni jääda tuleb.

Wangistuse põhjusteks on:

1) Et Tarzan mitte tsirkusest kohe wälja ei jooksnud, kui nägi, et lõwi tema pärast äritatud sai.

„Aga mina maksin ju niisama pileti hinna, kui kõik teisedki."

2) Et teie lõwi ära tapsite ja sellega tsirkusele suure kahju sünnitasite.

„Aga sellega päästsin mina ju taltsutaja elu."

3) Teie tõstsite surnud lõwi juures nii hirmust kisa, mis kõik inimesed ja loomad põgenema kihutas, mille läbi ligi 50 inimest wiga on saanud, nende hulgas 5 raskemalt.

„Wiga said ainult need, kes siis juba põgenesid, kui lõwi taltsutajale kallale tormas."

4) Et mõned loomad said kinnipüüdmise juures haa-

wata ehk muid wigasid, ja millede hulgast weel üks ahw ja tiiger on kadunud.

„Mina ei ole nendest ühtki haawanud, waid teie oma püssimehed, ja kaasa wõtnud ega warastanud ei ole ma ka ahwi ega tiigert.“

5) Et teil kõik saadud ja weel saamata kahjud tulewad tsirkusele ära tasuda, mis mitte wäike summa ei ole ja 6) et teie eila juba politseiwõimude käest ära põgenenud olete.

„Iga inimese kohus ja õigus on põgeneda, kui temaga ülekohtuselt ümber käiakse.“

„Teie wastulausetel ei ole mingit wäärtust, sest et nad süüdistuseakti, millele teie ise alla kirjutasite, ümber ei lükka.“

Nüüd mängis Tarzan oma wiimase trumpi wälja ja kõneles oma snepi jahist hotellis, mille tagajärjel tema nüüd haige on. Ka uuri- ja raha-warguse lisas ta juure ja küsis siis: „Miks niisuguseid inimesi kinni ei püüta ja kinni ei hoita, kes paha kombeid ja haigusi laiali laotawad, pikaks piinarikkaks surmamiseks? Ta palus end haigemajasse, arstlise abi ja rawitsemise alla wiia.

Ülekuulaja, teades et see haigus külgehakkaw on, tegi korralduse, et Tarzan kohe haigemajasse wiidi.

Haigemajas käidi Tarzaniga wäga wiisakalt ümber. Temal oli tublisti raha kaasas ja selle eest wõis ta omale nii mõndagi mõnusust lubada. Ka arstimine ja rohitsemine edenes kiiresti, sest ei abi õigel ajal saadi. Kõige juures aga walwati ja wahiti teda hoolega, sest teadsid ju kõik, et Tarzani ei olnud siit saadki keegi kinni pidada suutnud, ei inimesed ega loomad, ei kiwimüürid, ei raudlukud, ei tuli ega wesi.

Tarzan sõi rahulikult ja magas rahulikult, nagu süüta laps, kellel õnnetuste järele õnn lahkesti naeratab.

Ta luges hoolega ajalehti, iseäranis aga „Päewalehte“, oma elulookirjelduse pärast. On ju hoopis huwitawam teiste läbi enda tundma õppida ja ennast kui peeglisse waadata. Lehest sai ta ka teada, et ahw ja tiiger ikkagi weel kadunud on ja sellepärast hoiatatakse inimesi wäljas ettewaatlikult liikuda.

Siis seisis weel trükitud suurte tähtedega, et lendawast koerast, kes Kadriorus imelikul wiisil kaduma läks, tagumine pool on kätte saadud, ja omanikule tagasi antud,

kuna esimene pool wististi taewa on lendanud, nagu Eesti kuulsad lendawad sead. Leht pühendab pikema kiidukirjelduse meie politsei agara tegewuse üle, mis isegi protsendiliselt wäljamaa omast eeskätt seisab.

9. Tarzani metsikud sõbrad.

Ohtul, kui teda jälle wahtide wahel arsti juure wiidi, oli ooteruum inimesi täis, nii et Tarzanil kui wangil õige kaua oodata tuli. Ta istus wahtide pingile ja hakkas ümberolijaid hoolega silmitsema. Sisse läks kaunis tore herra, kes kõik see aeg pead käte wahel kinni hoides hoigas. Et Tarzanil wäga teraw kuulmine oli, siis juhtis ta oma tähelpanu arsti ruumi poole, et kuulda, mis sel herral õige wiga on.

Haige kaebas, et tal alati hirmus kange peawalu olewat ja palus end põhjalikult järele waadata.

„Teie peaajud on kõiksugu sodi täis. Need tulewad wälja wõtta, ära puhastada ja uuesti tagasi panna", ütles arst.

„Palun, tehke seda kohe, kui see aga aitab." Tarzan tundis warsti eetri lõhna, kuulis arstiriistade klõginat — ka seda, kuidas peaajud wälja wõeti, siis piirituse sisse ligunema pandi, mille peale arst teise tuppa telefoniga kõnelema läks.

Haige oli wahepeal ärganud ja tuli tasa ootetuppa — wõttis kübara ja kepi ja tahtis parajasti uksest wälja minna, kui arst temale järgi jooksis:

„Kuhu nüüd nii kiiresti? Teil ju peaajud alles piirituses ligunemas!"

„Las' ligunewad. Peaasi, kui aga peawalust lahti olen."

„Aga need tulewad ju teile tagasi panna."

„Mistarwis? Olen ministri onupoeg ja riigiametis. Seal pole tühje tarwiski!"

Sisse läks jällegi üks herra, kes kõik see aeg ooteruumis oma silmi kuiwatas, nagu tahaks ta sealt kurbtuse wõi rõõmu pisaraid taskurätikusse noppida.

Ta kaebas arstile oma häda ja palus silmi hoolega läbi uurida.

„Teie silma närwide kawa on hoopis rikutud! Nende juures ei aita miski muu rohi, kui üks tubli operatsioon."

„Operatsioon? Jumal hoidku selle eest! Seda mina küll wälja ei kannata."

„Noh, siis jääte nägemisest hoopis ilma ja teil on wõimata siis tööd teha."

„Mis seal nüüd tööst rääkida on. Olen riigikontrolli ametnik ja oma ülemuse õepoeg. Küllap seal ikka läbi saab. Ega kontrolli järele kontrolli enam ei ole. Peaasi, kui nad mitte nii wett ei jookseks! Tohtriherra wõiks siiski ikka rohtu kirjutada," nurus haige wisalt edasi.

„Niisugusel juhtumisel ei tea ma muud rohtu kirjutada, kui et oma taskurätikut endiselt hoolega edasi tarwitama peate."

Selle järele sisseminewat herrat tundsid kõik ootajad, nagu tulumaksu walitsuse ametnikku, kellega wist pea kõigil tegemist oli olnud.

Tarzan kuulis, kuidas ta arstile kaebas, et tema nägemine, kuulmine, haistmine ja maitsmine kõik suure töö ja waewa järgi rikkes olewat. Ta palus end hoolega järgi waadata ja tarwilist abi anda. Arst koputas ja raputas — puuris ja uuris ja pani lõpuks järgmised küsimised ette:

„On see walge wõi must?"

„Walge."

„Ja see siin, must wõi walge?"

„Must."

„Palju teeb 1+2 kokku?"

„Kaksteistkümmend."

„Aga 2+1?"

„Kakskümmendüks. — Aga miks teie nõnda küsite?"

„Waadake. Teie ei mõista walge ega musta wahel wahet teha ja isegi mitte kolm lugeda! Mina teile mingit abi anda ei wõi, kuid soowitan teid soojalt Seewaldti minna."

„Seewaldti? — Seewaldti", ütles neiu ka weel siis, kui uksest wälja läks.

Järgmine sissemineja oli noor neiu, keda ootajad ütlesid ka kuskil ametiasutuses näinud olewat.

Tarzan kuulatas terawasti, ja kui kuulis, et ta siin sellesama häda üle kaebab, mis temal on, siis ei huwitanud see teda põrmugi. Ta hakkas oma terawate silmadega läbi akna hoowi poole õhtu hämarikku wahtima, sest ta oli sealt powlt iseäralikku kuulnud ja haistnud.

Wäga õige. Akna taga nuuskisidki tema metsikud sõbrad — ahw ja tiiger, nii kui otsides.

Tarzan waatas ruttu toas ringi. Paljud ootajatest

lugesid lehte, ehk waatasid pildiraamatuid ja — kellel mis-kit käes ei olnud, need tukkusid. Ka wahid noorskasid tugewalt.

Tasa wõttis Tarzan püssid wahtide kõrwalt seina äärest ja asetas nad oma seljataha. Keegi ei märganud seda. Nüüd awaldas Tarzan ahwide wäljakutse kisa, mille peale ahw akna tagant sellesamaga wastas.

Kõik ootajad kargasid ehmatanult püsti ja — kui nad akna taga ahwi ja tiigrit nägid, jooksid nad hirmukarjatusega uksest wälja. Ka wahid olid üles karganud, kuid Tarzan haaras neil kraest kinni, tõstis nad õhku — lõi neid peadpidi kokku ja wiskas siis uksest wälja. Kui ka arst, abi ja õed ühes haige neiuga olid wälja põgenenud, hüppasid ahw ja tiiger parajasti läbi akna tuppa, nii et klaasitükid lendasid. Et neid mitte põgenejatele järele lasta, hüppas Tarzan ukse peale ette. Ta nägi, kuidas kõik õed ja haiged põgenesid, mõned keppide ja karkude najal ja üks, kellel mõlemad jalad gipsi sisse joodetud, koguni käte peal edasi roomas, et aga pääseda.

Tarzan tõmbas ukse kinni, sest tal oli põgenejatest hale meel. Ta ütles ahwile midagi — urises tiigrile midagi ja — nad kadusid läbi katkise akna õhtu hämarikku.

Põgenemisel tuli Tarzanil oma sõpradega mööda maja katuseid, planke ja puid kaudu edasi rännata, kuni nad Kadriorgu pelgupaika jõudsid, ja kõrgete puude otsa endid ära peitsid.

Et aeg juba õige hiline oli, siis oli ka rahwast wähe liikumas. Tarzan tegi pesunöörist, mida ta kuskilt hoowi pealt kaasa oli kahmanud — lingu ja — warsti oli tal mõni koer, kass ja siil kinni püütud, mida nad oma wahel ära jagasid. Siis peitsid nad end kõrgele puude okste wahele ära ja uinusid pea rahulikult magama.

10. Tarzan laulupidul.

Hommikul oli Tarzan sõprade seast esimene, kes ärkas.

Ilm oli ütlemata ilus ja päike tõusis nagu tuline kuul taewa serwa.

Tarzan tundis hommikuses wärskes õhus kitse ja sea lõhna. Et eila õhtune toit wähene ja wilets oli, siis äratas see lõhn temas iseäralist suurt isu.

Et ühtegi inimest kuskil näha ei olnud, tuli ta tasa

puu otsast alla ja läks kiirel sammul Mäekalda tänawa poole.

Mäe rinnakul, ühe kuuri taga nägi ta üht noort kitse köie otsas, kes warasest ajast hoolimata juba nobedasti hommikueinet wõttis. Tarzan hiilis tasa kitsele lähemale ja — enne kui see lähenewat hädaohtu märkas, hüppas ta pantre osawusega ohwri peale ja murdis sellel raksatades kaelaluu.

Siis awas ta tasa kuuri ukse ja nägi siga waikselt põhus puhkawat. Ka siin kargas ta ühe hüppega sea kõri kallale ja murdis sellel kaelaluu, enne kui see sai niuksatada. Ta kandis sea kitse juure — sidus neid tagumise jalgupidi kokku — wiskas nad oma õlale ja sammus kiirelt tuldud teed tagasi.

Et täna see suur ja kuulus laulupidu päew oli, siis tahtis Tarzan hommikueinet oma sõpradega ka pisut pidulikumalt süüa. Sellepärast wiis ta saagi paksu põõsastikku ja pani kena muru peale maha. Ta äratas sõbrad ja kohe asusid nad urisedes ühise laua ümber.

Kui kõigil kolmel kõhud juba küllalt täis olid ja hüwa rooga weel ülegi jäi, — matsid nad selle maha ja ronisid uuesti puude otsa, et hommiku uinakut teha ja leiba lussse lasta.

Rahwast hakkas piduplatsile juba kaunis aegsasti woolama. Piletikassade ette kaswasid pikad moodsad sabad, mida Eestis pea igast paigast leida wõib. Kartsid ju paljud, et hiljem piletisi ega istekohti ei saa ja sellepärast tõtati.

Kui tegelased rongikäiguga linnast pidukohale jõudsid, oli aed juba rahwast täis, ning paljud pidid wälja jääma. Oli küll odawam, aga ka pahem.

See kõik ei seganud kolme magajat sugugi, sest nad olid pidukohast kaunis kõrwal, ning täied kõhud nõudsid tublit seedimist. Pealegi ei olnud neil mõtetki piletisi ostma minna, waid tahtsid seda mürgelt waba pealtkuulajatena kõrgel puude otsas nautida ja sellepärast norskasid nad rahulikult edasi.

Juhataja tõstis taktikepi ja esimese signaali peale kajas ligi wiieteistkümne tuhande tegelase poolt hääl, mis pikse kärgatusena õhu wärisema pani.

Röögatades kukkusid ahw ja tiiger puu otsast alla ja hakkasid hirmul wärisedes huluma, mis aga laulu ja muu-

sika helidesse nagu sääse pirin lõwi mõirgamise sekka ära kadus.

Ka Tarzan oli puu otsast alla kukkunud ja hoidis ehmatades omal kõrwu kinni. Ta andis ahwile ja tiigrile märku, et nad kohe põgenema peawad.

Tarzan jooksis — jooksis kõrwu kinni hoides sadama poole, nii et tal wari waewalt järgi jõudis. Tema sõbrad olid maha jäämas.

11. Tarzani Tallinnast lahkumine.

Sadamasse jõudes nägi Tarzan ühe wäikese auriku merele sõiduks walmis olewat. Ta hüppas selle peale ja päästis nöörid sadamasilla küljest lahti. Kui ta sellega walmis oli, jõudsid ka tema sõbrad, ahw ja tiiger järele ja hüppasid prantsatades laewale.

Tarzan lükkas tugewa tõukega laewa kaldalt eemale ja karjus kaptenile, et see masinad täiel jõul töötama paneks.

Alles nüüd märkasid madrused ja kapten, kes laulu olid kuulanud — missugused kohutawad kaasreisijad neile laewale asusid.

Madrused hüppasid karjatades üle laewa parda merde ja hakkasid kalda poole tagasi ujuma, kuna kapten masinaruumi põgenes.

Tarzan hüppas temale järele ja suutis enne ust lahti tõmmata, kui seda lukutati. Ka ahw ja tiiger jooksid sinna.

„Masinad käima ja kapten tüürile", möirgas Tarzan käskusid jagades — „ehk muidu lasen teid oma sõpradest kohe lõhki kiskuda."

Masinad hakkasid käima ja kapten asus tüürile, ehk küll mõlemad hirmust otse kanged olid. Laew hakkas kiirelt mere poole libisema. Hea juhus oli ka see, et sadamas mitte ühtki inimest ei olnud, kes neid taga ajada oleks wõinud. Kõik olid laulupidule läinud.

Muuli wahelt wälja jõudes pani Tarzan kaptenile ette, et see kaugemale merele sõidaks, kus tema mõne wäljasõitwa laewa peale oma sõpradega asuda wõiks.

Kapten nähes, et tema kaasreisijad nii wäga pahad ei olegi, julges sellele wastu waielda:

„Minu herrad! Minul ei ole pikema sõidu tarwis ei mehi ega moona. Minu wäljasõidu eesmärk oli Nais-

saar. Sinnamaale wõin teid küll wiia, aga kaugemale mitte."

„Ja mis ma seal pean peale hakkama?"

„Seal on teil kerge mõne Soome mootorlaewa peale pääseda, muidugi weel siis, kui hästi maksate. Selle juures tahan teile ise abiks olla. Küll need teid merele wiiwad."

Tarzan leidis, et see õieti räägitud oli. Paremat siin walida ei olnud. Ta laskis end rinnuli laewa parda najale ja waatas mõttes, mahajääwat Tallinnat, kus ta mõne päewa jooksul nõnda palju läbi oli elanud. Tema jalge taga lamas tiiger, nagu suur kodune kass, kuna ahw aga laewa masti otsa oli roninud.

Järsku kajasid Kadrioru poolt endiselt wägewad helid üle mere nende kõrwu. Tarzan nõksatas pisut kehast, aga kõrwu ta enam kinni ei katnud.

Ahw see jooksis hirmul masti otsast alla ja hakkasid tiigriga wõidu Tarzani kõrwal huluma. Kui need helid wäikse waheaja järele uuesti kõlasid, kuulas juba Tarzan täie huwiga ja isegi ahw ja tiiger olid juba wait.

„Jah, wäikene oled sina Eestimaa, aga seda suuremad on sinu teod", mõtles Tarzan, kui laul lõppes. Ta palus kapteni käest „Päewalehte" laenata, mida see ka temale lahkesti ulatas.

Kõige pealt luges ta „õnnetuste ja kuritööde" all, oma põgenemise lugu.

„Tarzan seisab wanasarwikuga ühenduses. Ta on kõigist hoolsast walwamisest hoolimata wangist kuradi ja põrgu kassi kaasabil ära põgenenud! Politsei on nende kannul ja wannub, et ta Tarzani kas wõi põrgu põhjast wälja toob, nõnda nagu ta poole koera taewast tagasi tõi. Kõik haiged, nende talitajad, õed ja arstid on kokku korjatud ja rawitsuse alla wõetud. Pikemalt edaspidi."

Sellele järgnes:

„Kommunistid wangimaja müüri läbimurdnud ja Tarzani ruumi tühjalt eest leidnud. Asja uuritakse."

Tarzan pööris muigades teise lehekülje ja luges „Mitmesuguse" all igawese pika rea kuulutusi, kus kõik naisterahwad igal tingimisel temaga tutwust otsiwad. Tutwuseotsijate wanadus algas kümnest aastast ja lõppes kuuekümne aasta wanuseni.

Et kuulutuste läbilugemine teda üksikult ei huwitanud, siis hakkas ta „Tarzani elulugu" edasi lugema.

12. Tarzan piiritust Soome wedamas.

Kui nad Naissaarele olid jõudnud, aitas kapten kohast laewa otsida, kes Tarzani ühes tema kahe sõbraga kaasa wõtaks.

Just nagu harilikult ikka, ootas õnn Tarzani ka siin ees. Üks suurem Soome mootorlaew oli parajasti piiritust täis laaditud ja tahtis koormaga kohe merele sõita, kui kapten sinna jõudis. See oli walmis hea hinna eest Tarzani kaasa wõtma.

Kui Tarzan ahwi ja tiigriga mootorlaewale asusid, tundsid soomlased salahirmu, aga et neil igal tubli Soome puss küljel rippus, rewolwer taskus ja kuuliprits laewal oli, siis sõitsid nad kartusest hoolimata merele. Ka merel näis Tarzanil õnn kaasas olewat. Juba õhtu eel kohtasid nad suure aurikuga, kes Eesti piiritusega Tsunglisse teel oli.

„Siit wiiakse Ernitsale tööd juba kaugelt ette", mõtles Tarzan, kui ta oma kahe sõbraga laewale asus.

Soomlased sõitsid widewiku warjul kiirelt oma kalli koormaga kaljuwalla Kansa poole, Tarzanile head reisi soowides.

Teisel hommikul näitas kapten Tarzanile raadiotelegrammi, mille sisu järgmine oli:

„Kõigile, kõigile, kõigile! Soomlased on oma agentide kaudu teada saanud, et Tarzan Eestist piiritust salaja Soome weab. Teda on eila Naissaarel nähtud, kust ta suure piirituselaadungiga Soome poole wälja sõitnud on. See, kes Tarzani kinni püüab ja Soome walitsuse kätte ära annab, saab tasuks Soome keeluseaduse, trükitud, kõige puhtamal ja paremal Soome paberil."

Tarzan ja kapten hakkasid suure häälega naerma. Isegi ahw, kes Tarzani kõrwal seisis, muigas kaasa, nagu tahaks ta ütelda: „Saan aru, saan aru!"

Ilmub lähemal ajal:

Kawal Hanks ja Wanapagan

Suurtele lastele

Järgnema saab:

Tarzan Eesti kohtu ees j. n. e.

A.-S. „Ühiselu" trükk, Tallinn, Pikk uul. 42